

Tavaly ősze elején amikor beköltöztünk ebbe a házba.
Minden csupa hígító festék meg csupa por volt.
Vártuk megváltozik a szag a lélegzetünktől hátha.
Aztán egyre hűvösödött nem is emlékszem hogy volt.

Egyszer csak nem lehetett már reggelenként a teraszra.
Kiültél vitted a kávé és fázni kezdtél kabát.
Nélkül nélkül az üres helyeket hogy belakja.
Valahogy elrendezi az ember feltalálja magát.

Olyan furcsa ez a mai fény mint egy távoli évszak.
Mintha valaki más lennék vagy inkább valahol máshol.
Be is mentem egy kardigánért hiába még csak.
Nem is színekből inkább a levegő állagából.

Tudni nem a nyár rajzolódik ez az ősz arca.
Szájforma rozsdafolt hallgat nézd a levélen.
Bámul a kisfiam régről csecsemőszemű macska.
Szélcsend vékony füstjele nézem nézem.

Caius Licinius Calvus*

VERSEI

I

Praeneste meg Antium
istenője, segíts ki bár
egyszer! Fortuna légy kegyes –
kérelek léha poétád!

Döntsél, önts a nyakamba most
rögtön némi csekély vagyont –
csak véletlenül... Úgy csináld,
mintha rám se bigéznel –

* Caius Licinius Calvus (i. e. 82–i. e. 47 ?) előkelő plebejuscsaládból származó római szónok és költő, Catullus legjobb barátja. Irodalmár barátjaival együtt elhatárolta magát Caesar és Pompeius politikai törekvéseitől. A szónoki pályán Cicero vetélytársának számított. A fiatal, művelt ifjak körének, a „neoterikusok” néven emlegetett csoportnak irodalomelméleti megalapozójaként kedvelt költő maradt az augustusi aranykor idején is. Számos költői művéből mindössze százhuszonnégy vers, illetve negyvenhárom töredék maradt ránk.

ám bőségesen ontsd a jót,
csőstül dőtsd kamorámba! Jól
jön majd bármi... Lehet lopott
zsákmány, zsíros örökség,

csöpp szerencsegaraska – csak
épp pénzmag legyen, ó, lapos,
vánnyadt, feszt beteges, sovány
erszényemben!... A költők

mind, tudod, nyomorult, szegény
csórók, mert sose futja tán
nékik semmire – nem telik
tarsolyuk teliholdként,

inkább csak le-lefogy, zötyög,
folyvást sorvad, apad, lötyög,
mint túl sok szerelembe főtt,
tétkozló herezacskó.

Alexandria védnökét,
Antiochia támaszát
benned tiszteli – Fortunám,
ne hagyj így kunyerálnom,

míg ismét vakon elforogsz,
szeszélyes!... Bajaimban, ím,
hozzád esdekelek, fukar
kurva, végre ma küldj pénzt!

Nincs egy árva vasam – pedig
gyűrűt kellene vennem... Új
kedvesem kecses ujjá már
drágább gyűrűre vágyik!

II

Virgonc Verres apó, ravasz te, rosszcsont!
Verset rengeteget, csodás varázsló,
végtelen sokat írt le csöpp kacsód rég –
jaj, temérdekét írt!... Talán legelső
tréfamesterem, ős, bohó tanítóm
voltál, bölcs, koravén kölyök, te vásott!
Úgy ontottad az ötletet s a mókát,
mint fád, prózai, fölkapott poéták
öntik pózzal a lábvizük s a lelkük

gőgjét ablakon át a más nyakába
szűrken... (Persze, fogékony új divatra
folyvást Róma.) De merre szállsz, te huncut?
Élceid hova lettek? Ó, vidám-bús
démon, szellemes árny, ledér, kitől friss,
játszó ritmusokat tanult fülem – most
hol vagy? Proteus áldjon!... És ha hallasz –
Polyhymnia lába közt kacagj föl!

III

Lelkem Cristula, merre vagy? Hiányzol.
Rég vár édesapád s kicsinyke húgod...
Rád vár már Licinilla is naponta...
Annnyit emlegetünk mi itt... S te messzibb
vagy talán – s remegőbb a Hesperusnál!
Egyre távolodón suhansz, ragyogsz föl,
virrasztasz sziveinkben, álmainkban,
fénylőn, s mind szomorúbban... Ó, mikor térsz
vissza, Cristula, csillagom, leánykám!

IV

Hallj, Themis, hallj meg, Nemesis, könyörgök –
térjen épségben haza bús leánykám,
vissza, hozzám... Ó csak a léha lelkem
óhaja végül!

Oldja föl mindazt, ha mit elhibáztam –
hadd örüljön még beteg édesapja
egyszer, és virgonc, kicsi húga is már
vígan ölelje!

Lássa apját még becsületben újra –
majd a bánattól, amit őmiatta
is viselt eddig, szabadítsa meg már
végre a lelkét!

V

Cyllene ura gyors szárnyakon érkezik,
jóspálcája suhint, fölropülünk kihűlt
csillagképekig – értem
Astraeám ragyogóbban ég!

S bár nékem sose mért Melpomene babért,
fénylő Aether ölel, mint hazatért fiát:
értem csillagot ejt, gyújt,
tékozló apaként fogad...

Jaj, Tertullia, jól fogd Licinilla, szép
lelkecském, remegő, játszi kezét – szeresd!
Megjön Cristula is tán,
majd (- - - - -)

(Kovács András Ferenc műfordításai)

Molnár Miklós

PÁRIZSNAK NINCS HATÁRA

– írja *A nyomorultakban* Victor Hugo; méltán fűzi hozzá, hogy „nem volt még városnak ilyen hatalma”. Szívesen értelmezem úgy ezt a roppant hatalmat és óceáni határtalanságot, hogy Párizs okvetlenül leválaszt majd kullancs-hazámról, keblére öleli a rettenően párizsiatlan vadkeleti országból érkezett földönfutót, aki napestig himbáltatja magát a metropolis forgatagával, és hímringyóként strichel a gigászi tojás belsejében: hitvány ego-kacatjaimat árurom köztereken, utcasarkokon, metróállomásokon; a Montparnasse temető közelében levő Rue de la Gaîté, „a Vígáság utcája” szexüzletei előtt, a Tuileriák kertjében, a Beaubourg szökőkútja mellett, Szent Lajos király szigetén a Berthillon fagyfaltozó előtt, a Luxembourg parkban, a Bois de Boulogne-ban, a Défense negyedben dülleszkedő *Kockasegg* lyukában, melybe játszva befér a Notre-Dame székesegyház (és még csak meg sem csiklandozza a Nagyívű Végbélnyílást); száználmas mellomladékaikat mutogató, élemedett korú kéjnéniktől veszek leckéket a Rue St-Denis-n, akik több évezredes múltú kézműves céh vajákosaiként páratlan szakértelemmel gyakorolják a kapualji oboafelhangolás, majd a kirobbanó sikerű gyors szólókoncertezés művészetét; még a Szajna-parti bukinisták közé is bepofátlankodom, gyalázatos franciasággal kínálva fel magam a Városok Anyjának: – Fogadj fiaddá, szeretődde, striciddé, élősdiddé, koldusoddá, akármiddé! Olvassz magadba, hozzád akarok tartozni. Mert halálosan elegendem van mucai hazámból; mert hátamról lekívánkozik már az istenverte púp!

Az irdatlan teher, az ocsmány karmikus púp, aminek cipelése a magyar ember sanyarú végzete, s melyet állandóan puffaszt és nehezít a honfitársak patetikus agyalágyultsága és csököttsége, az egész nemzeti karaktert átható dölyfös paranoia, az egymás elárulásában való perverz versengés, a virtusnak képzelt hitványság, az évszázados siránkozás és teszteszaság, a nyámnyila behódolás az egymást váltó, ocsmánynál ocsmányabb politikai rendszereknek, s emiatt nincs magyar, aki ne csömörlötten hal-